

Un capvespre et portaré a Formentera

MARIÀ VILLANGÓMEZ

Llunyana i just a tocar,
sola i fent-nos companyia,
cap a la part de migdia
Formentera ens clou la mar.

I entre ribera i ribera,
amb un rosari partit
d'illots que treuen el pit,
resta la mar presonera,

terrassa del mariner,
íntim quintà de les illes,
blau laberint de cruïlles
que dobla costa reté.

Formentera breu i dura,
creuada de l'oratjol,
estesa davall el sol
en una tarda madura!

Un i esquerp pla formenter
de marès i roca viva,
sense defensa en l'aspriva
mossegada del febrer!

La Savina, zenital
el foc, i la terra estreta.
Una carretera dreta,
estanys, savines i sal.

Assolellats els camins
de sorra; de roques netes,
la plaça amb quatre casetes;
i, més amunt, uns molins.

Molins on la vela espera,
entre vuit vents, quin vindrà
a moldre aquest poc de gra

d'on prengué nom Formentera.

Camps de pedra, algun bocí
de terra més agraïda,
figueres d'ombra adormida
i front auster d'algun pi.

Formentera no té hortada,
però no manquen tancons
d'algues í i peixos, al fons
de l'aigua verda i salada.

Són els homes, amb l'escassa
terra, amb volts de mar tan grans,
més que fidels terrassans
veles que el vent arrabassa.

Formentera: mar i cel
entorn d'un cor d'avidesa.
Es despulla la bellesa
per unir-se a eixuta arrel.

VILLANGÓMEZ, Marià (2003): *Obra poètica completa*. Barcelona:
Viena Edicions.